

Pregón do V Encontro Degustación do Millo Corvo

X.L.Méndez Ferrín

Miñas señoras e meus señores, pobo de Meiro, de Bueu, do Morrazo enteiro e doutros países de Galicia e do mundo que hoxe acudides a glorificar, en comunión laica, ese don que é a fariña que produce o millo corvo.

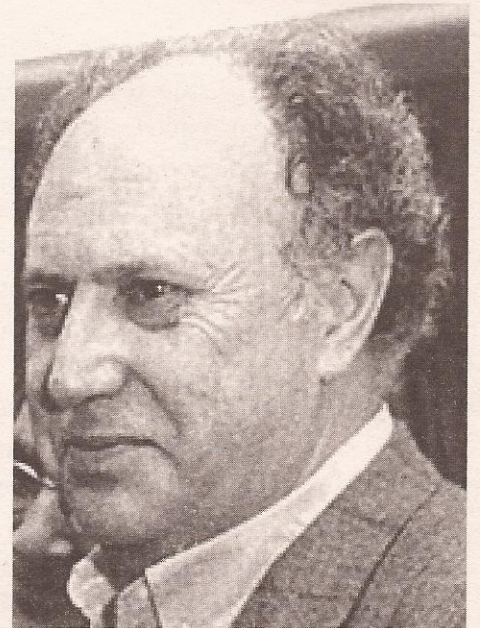
Moitas son as razóns que poden mover os homes, as mulleres, os rapaces e os pequenos a se xuntaren para celebrar o que chamamos festa. Razóns familiares, relixiosas, políticas, conmemorativas. Esta que hoxe ten lugar en Meiro é a cerimonia de lealdade co pasado. Xuntádesvos, arredor do millo negro, do millo humilde das terras altas do Morrazo, e ao vos dardes as mans entre vosoutros estades a apertar as mans dos vosos devanceiros, dos antepasados que araron a terra cos seus bois (ou cos dos outros), que sementaron, apañaron as mazarocas ou espigas, espalláronnas, acomodáronnas nos ornos ou canastros, debulláronnas e moeron ese gran de acibeche na longa e leda noite da muiñada. Vós repetides os movementos, os xestos dos maiores e trasmitídesllos eses xestos aos máis pequenos e así ides formando unha cadea que é capaz de vencer a morte. Facedes hoxe en Meiro, Bueu, como facían os vosos defuntiños e o día de mañán, cando sexades vós defuntos, eu espero que han de vir outros que fagan coma vós.

Convértese así a festa do millo corvo nunha cerimonia da identidade. A verdadeira identidade é a que nos uno aos que estamos aquí arredor dun signo ou dunha práctica que nos é propia, si, pero tamén a que nos fai sentir solidarios cos signos e traballos do pasado e mais cos do porvir. Facendo así como vos digo, somos en parte capaces de vencer a morte e de nos sobrevivir no tempo.

Meiro, recuperando os traballos e os días do millo corvo é un exemplo para todos os lugares, parroquias, barrios, vilas e cidades de Galicia. Todas deben buscar e atopar o seu millo corvo, a súa trabe de ouro.

Inda que só fora unha festa de identificación local, esta que hoxe ten lugar resultaría ben útil, pois necesitamos festas e convivios e ceremonias que robustezan os nosos lazos comunitarios fronte á tendencia perversa ao individualismo que cada vez domina máis no mundo gobernado polo capitalismo inhumano. Necesitamos convivencia e fraternidade e non competencia e cainismo, que é o que reina no planeta terra para o mal dos máis e proveito dos poucos.

Pero hai máis aínda nesta festa. E elo é o seu carácter innovador no plano da renovación gastronómica de Galicia. Neste sentido, a fariña milla desta variedade ou caste que aquí se conserva é un ben económico tanxíbel e contábel. Cando a agricultura ecolóxica e a procura do diferente e xenuíno son tendencias cada vez máis fortes en alimentación, xorde a fariña do millo corvo, moída en muiño de auga, peneirada como é debido á man, coma un produto de selección superior. O pan ou boroa, as empanadas (poden ser feitas sen máis ingrediente alleo a Bueu ca o aceite), os

biscoitos e outros doces, abren a gama infinitamente ampliábel dos manxares que teñen como baseo humilde, saboroso, encantador millo corvo.

Cada vez máis a sona destas delicias extenderase polo mundo e virán os estranxeiros de toda a parte a Bueu chamados, ademais de polas excelencias dos seus viños albariños e tintafemias e dos seus peixes e mariscos polo pan, a empanada e os doces feitos de millo corvo.

Esta festa de cultura gastronómica debería ser, polo tanto, declarada de utilidade pública e difundida aos catro ventos do mundo cos medios de propaganda de que dispón o noso século. Os poderes públicos locais e galegos non terían labor máis nobre que facer.

Polo momento, habería que dicir, coma no poema de Anxo Angueira (referido a un valado comunal na terra de Iria): "E fanno eles!". Eles, SOS, sen moita ou case sen axuda das alturas. Fan a festa e so traballos eles, aínda que lles acaia máis por peso, elas, porque mulleres son as mais da organizadoras membros da Asociación Sociocultural Deportiva e Xuvenil de Meiro, Bueu. Son Seso, María, Sandra, Miluca, Carmiña, J. Ramón, Merita, Genucha e... Victoria.

Todas e todos, valentes, organizados, alegres, positivos, van, ano tras ano, levando avante con todo este lindo barco que é a Festa do Millo Corvo.

Aínda que a min me toque facer pregón nuns días terribes, nos que a humanidade sofre o castigo da guerra imperialista contra o pobo e o goberno de Iraq, e o sangue e a angustia conmoven ás xentes de ben, non por iso debemos perder a Esperanza nun mundo verdadeiramente xusto e pacífico.

O encontro e a convivencia de hoxe en Meiro ten que ser unha contribución a esa xustiza, a esa paz, a esa igualdade, a esa liberdade que algún día teremos os humanos.